

LO MESREITAS

SEMANARI POPULAR, HUMORISTICH Y LITERARI

DONARÀ UNA LLISSÓ CADA DISSAPTE

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de las Molas, núm. 24, entressol, 1.ª; Barcelona.

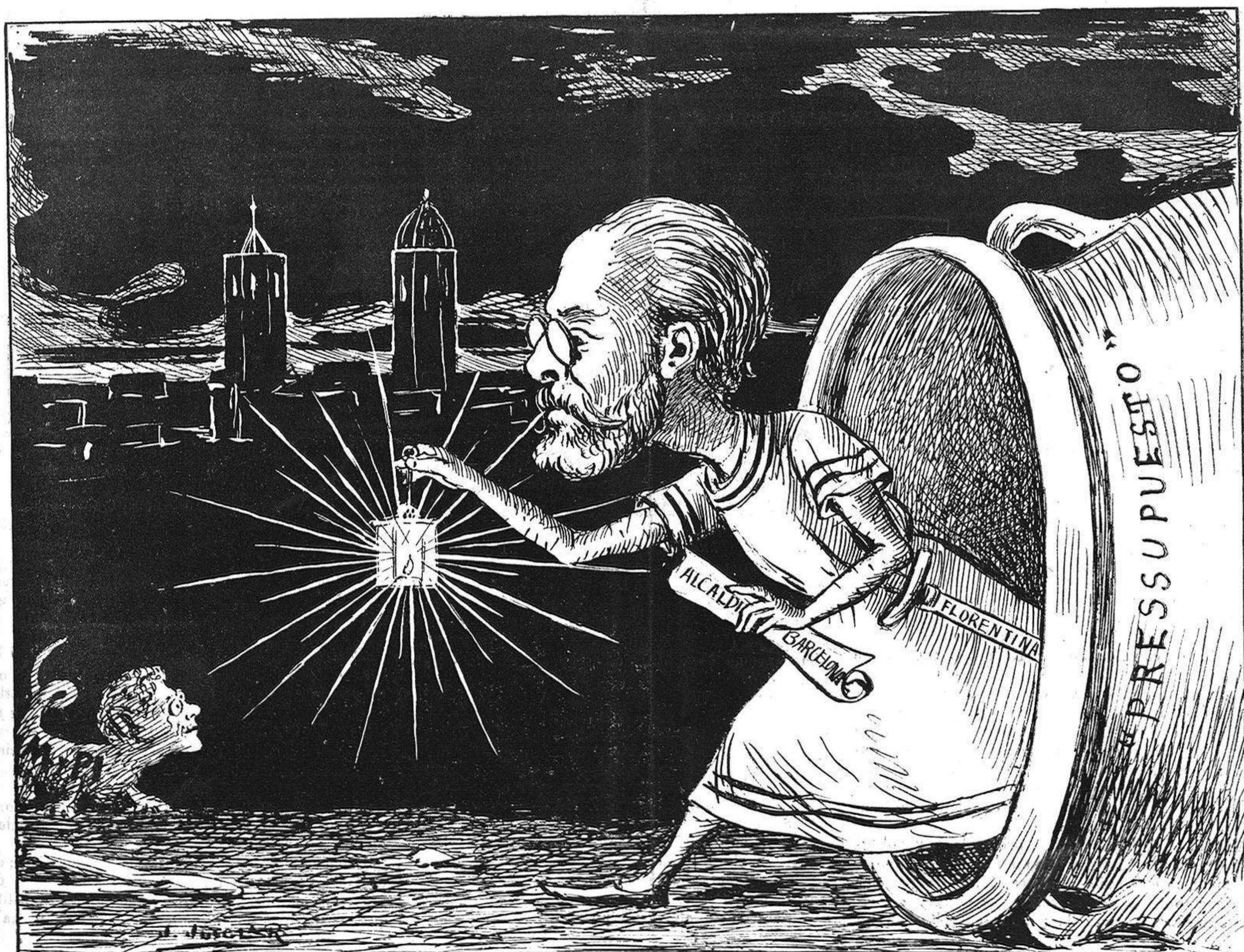
Número solt 5 céntims. --- Atrassats 10 céntims.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona: semestre, 2 ps. un any, 3 ps.—Fora: semestre, 2'50 ps. un any, 4 p.

Buscant un perdut...

En Diógenes de la historia
buscava un home, ab fanal.

Pro aquest no busca cap home.
Aquest busca... un animal.

PRESSUPUESTO

CARTA OVERTA

AL DOCTOR

D. Bartomeu Robert

Molt Sr. meu y distingit doctor: No solsament Catalunya, sino Espanya entera, ha tingut fixa l'atenció, per espai d'uns dies, en la rellevant personalitat de vosté. No vull jo, de moment, discutir ni jutjar si ha estat á la altura de les circumstancies; pero si afirmo que, d'entre l'esclat de baixesas, indignats y trapasserías de nostres homes públichs, la seva actitud enfront del despotisme madrileny, es una nota brillant, si no heroica, qu'aclipsa y dissipa la rataxada de brutalitats é indecencias ab que l'han distingit la prempsa de Madrid, fent coro ab un diari pessetero, deshonra é ignominia de la culta ciutat de Barcelona.

Vosté es un home ilustradíssim y honrat, tant honrat com pot serho. Un liberal, y ni remotament puch creure que, al acceptar la vara de Batlle de la ciutat dels Comtes, el guiés altre móbil que 'l de sañear la corrompuda administració de ca la Ciutat, y 'l de netejar de lladregots aquella casa, especie de *Sierra Morena*, ahont, per regla general, tots los perdularis y unglal·larchs hi tenen cabuda.

Plé de bonas intencions, y de sáns desitjos, va ficarse vosté en aquella casa obeint las ordres de la Regenta, y quant prompte topá de nassos contra la barrera infranquejable del caciquisme barceloní, amparador de totes las vilesas y porquerías, personificat en el Sr. Planas y Casals que mes tart ó mes d'hora l'havia d'enfonzar per sempre!

Vosté's creya trovar en aquella casa catalans prou honrats y dignes que l'ajudessin á soportar la pesada carga y 's possessin en el seu costat pera portar á la práctica tots los seus plans moralisadors, pero ben prompte pogué convencer's de que allá la decencia, l'honoradéz y la dignitat acostuman á estar á la mateixa altura de la administració communal. Tots li giraban las espal·lars com si 's tractés d'un «pestat ó d'una persona rara; que raresa es, en aquests temps y en aquella casa, veurehi un home honrat y digne!

Mes, gracies á la seva bona voluntat y al seu carácter, fins ara havia anat tirant, á bots y empentes, transigint per aquí y sanejant per allá quant li era possible; pero ha vingut finalment una ocasió en que las circumstancies li obrifan dos ben desllindats camins: el que condueix al home al pinacul de la gloria, y el que portaba al fons de la cobardia y despreci de tot un poble; el de posarse en overta y ruda lluita ab un poder despotich y tirá, mil voltas més indigna que 'l del Marroch, y 'l de obehir cobardament las ordres d'un ministre insensat y despotà que 's passa las lleys pe 'l radera ab una desfatxatés sens exemple.

Vosté, Sr. Robert, ab tota sa honoradés, que reconeixem per complert; ab tot son civisme mes ó menos convencional... no ha obtat per cap dels dos tan ben desllindats camins! Ni ha volgut convertirse en un héroe, ni ha volgut cometre una baixesa. Ha obstat, com tots los lliberals honrats, que com raríssima excepció s'usen avuy dia, per un terme mitj: Ha firmat l'autorització dels embarchs contra 'ls industrials que no volen tirar los fruys de sas suadas á un pou sense fondo, y després... ha presentat la dimissió!

¡A quantas consideracions se prestan l'actitud y la persona de vosté per quins, com nosaltres, á més de l'honra, tenim en tan alt concepte l'honor personal!

Es clá que nosaltres, que li fem justicia al reconeixerli intencions rectes y honoradés acrisolada, no esperavam de vosté un acte de sublim abnegació. Sabem prou, que l'esperit de abnegació y de sacrifici, propi dels que defensém nostres ideals y nostres principis ab la fe absoluta de nostres conviccions, no 'l coneixen los lliberals, y lliberal, encare que dels pochs dignes, es vosté, doctor Robert. ¡Lliberal, que vol dir incapás d'enlairar l'honor hasta 'l sacrifici y 'l martiri; lliberal que vol dir anteposar las conveniencies personals á tota idea de regeneració costosa; lliberal, que vol dir desconeixement complert de lo qu'es la dignitat en sa mes delicada y sublim expresió; lliberal, que vol dir ignorancia de lo qu'es un caracter viril y enter, que 's romp en mil trossos avants no 's doblega devant la brutal imposició d'un tirà!

¡Ah, doctor Robert! Vosté te prou talent y sobrada il·lustració per ignorar que un cos completament corromput no es possible apedassarlo. Vosté sab per experiència que de res serveixen las bonas disposicions é iniciativas particulars d'un individuo, ab un

solapat sistema de govern que viu de la trampa y del enredo, que 's sosté tolerant inicuament el pillatge y el robo; que deu sa existència á la injusticia y al despotisme.

Vosté tenia prou bona fé per creure qu'era possible la regeneració de la patria ab un régime tan corromput com el que sufrim per l'indiferència denigrant del poble y l'egoisme refinat de las classes poderosas.

¿Será possible que vosté no obri 'ls ulls á la evidència? ¿No ha vist com sos companys de consistori l'han abandonat tan desconsideradament? ¿No ha vist com hi hagut un català prou bort y prou indigne pera recullir la avuy deshonrada vara? ¿No veu l'actitud canallesca de la inmensa majoria dels fabricants catalans, al no fer causa comú ab los industrials barcelonins, demostrant un egoisme tan vil com antipatriotich? No 'n te *Castella* tota la culpa del estat miserabile y desastrós d'Espanya. En tenen també la culpa 'ls més fills de Catalunya, que la deshonran y vilipendian; en tenen la culpa 'ls que, com vosté, al primer tiro y á la primera embestida ja 's donan per la pell; en tenen la culpa 'ls que venen la seva independència per un acte de diputat; en tenen la culpa 'ls que 's deixen tapar la boca ab una creu honorífica; en tenen la culpa 'ls que, devant de la boyna que s'ovira en l'horitzó ho sacrifican tot en aras de las institucions; en tenim la culpa tots, qu'en lloch de defensar nostres interessos y nostres drets com homes, ens concretém á lamentar nostra desgracia com donas.

Digui, Sr. Robert, digui d'una vegada, ben alt y ben clá, lo que pensa y lo que li acut, sens volguerho tal volta, als llavis. Digui lo que no pot menos de dir tota persona que no haigi perdut lo sentit comú y la vergonya:

—Ab aquest régime, ab aquest sistema desvergonyit y depravat, no es possible la regeneració d'Espanya. Que vinga un home, es diga Pau ó 's diga Pere, pero que ab bras de ferro y enlayrant la espasa santa de la justicia, castigui als grans criminals, als lladres, als traidors, als farsants; que retorni á las regions sas constitucions y sas llibertats sagradas; que siga aquest home el primer cumplidor de las lleys de Deu y de la Patria: Que sols aixís es possible acabar ab tanta mentida y ab tanta indecencia...

Aixís voldria veurel, doctor Robert. No li demano un auto de fe carlista, no; li demano solsament el valor suficient pera que parli alt, ben alt, tal com vosté pensa y pensa també tota persona honrada; no li demana mes que un acte de laudable franquesa y... 50.000 pessetas per comprar fusells (1) y repartirlos entre 'ls suscriptors de son atent y affm: S. S.

Q. B. S. M.

LO MESTRE TITAS.

(1) Si vol comprarlos vosté mateix, li advertim que no sian Matisers; ja 'ns passaré ab Remingtons, que li surtán mes baratos.—N. DE LA R.

Avuy faig *huelga*, estimats llegidors. Primer, per que tinch una *gandulitis* fulminant terribilissima. Segón; perque la "Carta al Dr. Robert" que va en el primer lloch del periódich, dona la *Crónica* per feta y refeta, gracias al company autor de la carta. Tercer, perque (fora de la qüestió barcelonina) no hi ha aquesta senmana un trist os que pelar. Solsament alguns periódichs alfonsins y republicans han accentuat sos insults personals contra Carlos VII y els carlistas, terreno en que no podém entrar nosaltres, limitantnos á recordar als interessats aquella faula d'en Hartzenbusch:

—Señor, es fuerza que la sangre corra,— dijo al León, solicita, la Zorra.—

Sin cesar, el estúpido jumento de tí murmura con clamor violento.

—Bah!—respondió la generosa fiera— déjale que rebuzne cuanto quiera.

Pecho se necesita bien mezquino para sentir injurias de pollino.

LOS CATALANISTAS

Qualsevol estudiantet de Retòrica, hasta aquells cucurbitáceos que pera sortir del pas no tenen més remey que atracar-se de lletra *bastardilla*, saben que un himne popular, més ó menos nacional, es lo que es y no pot ser altra cosa, ni es lícit tocarlo en lo més mínim, si no 's vol que deixi de ser lo que es. Popular se feu la tristemente célebre marxa de *Cádiz*, y per esforsos que 's feren, fou impossible fer popular una lletra acomodada á aquellas notes. Música y lletra dels *Segadors* serán bonas ó dolentes, llargas ó curtias, prou son lo que son, y puig juntas naixeren, juntas anirán per sempre més. Intentar acomodar á la vella música una lletra nova, es ignorar las reglas més rudimentarias de la Estética y del bon gust.

Pro hi ha més. La música dels *Segadors* es grave, serena, magestuosa, ab magestat catalana, si podém parlar aixís, es dir, ab magestat valenta, pro reposada. Es el cant seré del penyscal milenari, assortat eternament per las furias de la mar y surgint sempre més hermós de las embestidas de las onas. A una música aixís no hi correspon altra lletra que una elegia, pro elegia que 'ns senyali allá, llunyan, la aurora desitjada d'un dia esplendorós. Volguer amotillar á la música dels *Segadors* una lletra-himne, que com trompa guerrera vagi sembrant passions violentas y odis del moment, me fa l'efecte de sentir l'*Stabat Mater* entonat ab la música dels *Tres Ratats*.

Item més. ¿Ignora *La Nació* l'origen dels himnes nacionals? ¿Creu que pot serho una poesía feta al reclam d'un objecte d'art? Se pensa que, com el *flat lux*, basta que ella ho vulga pera que aparegui *nada* menos que un himne nacional? Se creu que una poesía, per bona y sentida que sia, será tinguda com á himne de la nació, perque quatre jovenel·lis més ó menos ignorats, la bategin com á tal? Un himne nacional surt de las entranyas del poble; neix ignorat, com las flors boscanas, fins que atret tothom per sos olors, l'adoptan tots com á himne de sa Patria, sense connivència previa, sense intrigas anteriors, espontaneament. Y sas notas, corejadas per mil bocas y repetidas pels ecos de la muntanya, repercuten ja en mil cors, entre l'admiració del poeta que las modulá primer, creyentlas destinadas á perdes com tantas altras en las regions del oblit.

¿Va fentse càrrec *La Nació Catalana*? Continuarem.

LA GRAN BARRA

(HISTORIA D'UN POCA-VERGONYA CONTADA PER LA MATEIXA BESTIA).

—Senyors, jo soch el *Ciero*. Diuhen que ningú, exceptuant Sant Agustí, s'ha atrevit á contar las sevas malifetas. Donchs jo, home d'empuje com altre hi haigi, soch capás d'aixó y molt més. Jo era un picapedrer valencià dels d'alma. Condemnat á trevallar com un negre tota la vida, y ple de rabia contra 'ls que tenían quatre quinzets, vaig dedicarme á arengar als treballadors més burros que jo que 'm creyan un *Ciceró*; y *Ché*, la revolució social per aquí; *Ché*, visca la soberanía popular per allá; *Ché*, que 'ls richs son uns pillos; *Ché*, que 'l govern es un despotà, y *Ché*, que la propietat es un robo, lo cert es que vaig obrir-me pas, apesar de ser més pobre qu'una rata de claveguera. Vaig adquirir certa popularitat, y un dia un gran home dels qu'avuy encare privan, va protegirme decididament.

Ja soch un home; ja alterno ab la gent de pró. ¿Qué farás ara? Y com si un raig de la Providència iluminés lo meu enteniment, vaig dirme: *¡Pastetas!*

¡Ah! vostés no saben lo trascendental significat d'aquesta paraula. Vostés, caps de pà, no ho saben.

Pastetas vol dir fer la gara-gara á tothom; *pastetas*, vol dir encendre un ciri á Sant Miquel y mitja dotzena al diable; *pastetas*, vol dir alabar á tothom que mani, que governi ó que tinga algún quinzel; *pastetas*, vol dir dirse y semblar catòlich y ficarse á la Masoneria; *pastetas*, vol dir ser sempre ministerial, á lo menos quan convé y ho paguin á bon preu...

Y ¿cóm s'arregla aquest tinglado?

Molt senzill: fentse periodista y donantse tono.

Y tal fet tal dit; vaig ferme dels del art de la ploma.

Primer vaig fundar un periódich; després, dos; després, tres; y vaig fer un viatje á las Américas; y després vaig publicar las mevàs impresions en un llibre, que encara que no més l'ha llegit la meva dona y...

jo, en cambi l'he citat noucentas mil vegadas y mitja. Sempre 'n tinch d'ocasions per treure'l á colació. —Que ya lo dije yo en mi libro... —Que la cuestión antillana ya la manifesté en mi libro... —Que la autonomía de Cuba bien claramente la expuse en mi libro... —Que ya lo decía yo en mi libro con motivo de mi entrevista con Maceo... —Que el sentir de las repúblicas americanas lo manifesté bien claramente en mi libro... etc., etc. No 'n faltan may d'oportunitats per parlarne... pero la gent son uns toca-campanas que *ni por esas*. ¡¡Ché!!!

Y fet ja tot un periodista dels de moda, la meva butxaca anava omplintse qu'era un gust.

Més tard vaig publicar unas *Siluetas* que van ser una mina. Las primeras van ser de franch, pero després, jah minyons! en feya pagar cent, cinquanta, vinticinch pessetas. Tothom volia ser persona distingida, de talent, ilustrada, galant, caballer... pero després ja no més me las pagavan á *pela*... y vaig plegar el ram.

Després va estrenarse el *Juan José* d'en Dicenta; y com que 'm donavan palco y entradas per tota la parentela y amichs, vaig ferne una apologia com si's tractés de la "Vida y miracles de Sant Crispiniá", y llavoras sí que vaig ficar els peus á la galleda... El meu venerable germà 'm va reventar.

Després vaig comprar un bombo descomunal, y j'cops de bombo de tort y de través!

De gangas no 'n vulguin més: Subvencions de 1.000 pessetas mensuals dels arquitectes; empleats meus que 'ls pagava 'l municipi; redactors que passaven per policies y trevallaven á casa per deu duros cada mes; mossos de casa que... al mateix temps eran de les brigades. En fi, que mil per aquí, dos mil per allá y cinch mil per un altre puesto y fent anar als trevalladors de casa sense camisa y escanyant al pròxim... com á vosaltres mateixos per l'amor de Deu, m'he posat els ossos á puesto, soch propietari, retallo cupones, y visca la *Quica*... ó en *Quico*, que son dos persones distintas y una sola bestia verdadera.

Y aixó que no hi contó lo que 'm produxeixen els periódics, que *Dios n'hi don*... Encare que are, com que hi tocat el violón per tots els quatre costats y ab totes las quatre potes, he tingut algunes centas baixas, ab cada carta, que 'm diuhen 'el noïm del porch.

Després, seria llarg l'enumerarho, pero publico quaresmals de canonges en temps de bacallà; faig protestas de papista á tall de Silvela; inserto cartas de Roma fetas al xanfrà del carrer de Lauria; converteixo 'l periòdic en una especie de cantonada, ahont tots els gossos poden *ferhi riu*, y tot aixó dóna, noys, y la gran qüestió avuy son pessetas.

¡¡Ah!! Descuydava lo principal. Vaig batre'm. Soch valent y decidit; un *ché* dels de navaja. Un dia en vaig dir quatre de frescas á un home bastant *lletjet*; ell va insultarme y ja vam serhi. Li envio els padrins, concertém el lance de modo y manera que no 'ns fessim mal, perque entre criaturas las armas constitueixen sempre un perill, y després de telegrafiar a Espanya, África y Amèrica, pregonant als quatre vents la meva arrogancia y la meva valentia, al puntejar el dia y fent més bolados qu'un adroguer... ¡Pim! ¡Pam! ¡¡Pum!! ens torném á ficar al cotxe, agafó 'l tren y bona nit, cargols.

Ell va quedar tant estafa com sempre y jo tant ximple y estúpit com he sigut tots els días de la meva vida.

Y encare hi hagué diari catòlic-busaroch que volia que me 'n confessés! ¡Quanta ignorancia!

Lo que si confessó francament, es que 'ls tiros contra 'ls gremis m'han sortit per la culata.

Si en *Alto-la-grapa* no mira de fer alguna martingala y no m'ho paga bé, l'assessino.

Y si no ho fa ell, que ho fassi en Silvela, que per aixó ho he fet.

No faltarà més que ara perdés per un costat y per un altre.

Jo prou tracto de justificarme y fer el tonto, pero confessó qu'aquesta vegada l'he feta grossa.

Inutil es dir que he despatxat al redactor-quefe, per fer creure que *yo no soch jo*. ¡Cá! Aquests barcelonins no 'm volen creure ni á tiros.

Menos mal si 'm compran el diari.

Aquesta *Perdiu y aquest MESTRE TITAS* volen acabarme la paciencia.

Pero els asseguro que á barra no 'm guanya ningú.

FIRMA PEERIS MIXETA.

—Els republicans son els que predican que 'ls delictes *polítichs* no deuen castigarse. Y á Fransa, ab motiu del *complot orleanista*, s'ha desterrat á 20 ciutadans, entre ells alguns diputats, y 's diu que promete se 'n desterraran 100 més. A *Deroleer*, director d'un diari *republicà*, l'han processat per... monárquich. Y á París no 's respecta ni la inviolabilitat del domicili ni las formes legals. A *Derouede* se l'ha tingut 50 dies á la presó *sense haverli dit encare 'l per qué*. "La República francesa (ha dit el célebre Max Regis, ex-alcalde d'Argel y sabi eminentíssim, desterrat fa poch), la República francesa es el govern més tirànic de l'Europa actual. Ja ho veu, hem de fugirne."

—L'Arquebisbe de Manila ha felicitat á Mr. Ottis per haver fet l'an de la victoria nort-americana en la rada de Cavite y del enfonsament dels barcos espanyols. Doctrina *sanchista* pura. Y si per compte de la s volen comensar la paraula ab una *p*, la frase resultarà més gràfica.

—La Regenta havia d'estrenar un magnífich *tren* real que diu si costa ó no costa 20 milions. Nota: Als repatriats se 'ls deuen tretze mesos.

—Ara 's recorda de son programa l'imbécil del general *cristiano*. Ja torna á predicar descentralisació y vaticanisme. Llástima de cordas pera penjar als pillos. Y llástima d'*Herodes* pera degollar tants innocents com vegetan per aquí. Son número es infinit, com el dels tontos.

—Està á punt de quedar llesta la 2.ª edició de la *Táctica de Infantería*. Els que la vulguin ja poden corre si hi volen ser á temps: "Biblioteca Regional", Molas, 24, entressol, y en tots els kioscos, al preu de 60 centimets. ¿Qui 'n vol un altre?

Associació de Catòlichs. —Aquesta important societat celebrá lo diumenge passat una solemne vètlada en honor del Excm. é Iltm. Sr. Bisbe Doctor Morgades. El local estava plé á vessar y presidia el Sr. Bisbe acompañat del Capità General, representants del Ajuntament y Diputació y Junta de la Associació de Catòlichs. Los treballs literaris foren de primera; la capella de Sant Felip, baix la destra batuta del Sr. Millet, rayá a gran altura.

Lo Teatro Catòlic publicarà demà un número extraordinari, sense alterar lo preu de 5 céntims, en el qual s'insertan las composicions llegidas en tan solemne festa.

Ajuntament. —Lo dimecres passat, per sorpresa, com aquell que comet un crim, va prendre possessió de l'alcaldia el desgraciat Sr. Milà y Pi. Estava mes groch qu'una cera. A la piazza de Sant Jaume hi havia molta guardia-civil y molta policia. Pero, ab tot, al passar en Milà li clavaren una xiulada. A la sessió, que va presidir el Sr. Milà, varen esbroncarlo y li cridaven: ¡Quina barra! Durant son discurs y quan pronunciava las paraulas:—Se me ha nombrado para ese alto cargo que no merecia... el públich respongué:—Es cert. Tens rahó. Bravo. T'esplicas com un home gran. Es dir, 's demostrá el desprecí que aquest home inspira al poble barceloní.

Primer Certamen. —El nom que firmava 'l treball n.º 52 titulat "España bajo la dominación liberal", era pseudónim. L'autor es en Tomás Espuny Aleixandri, jove de 20 anys, fill de Tortosa y viu actualment á dita ciutat.

De nou lo felicitém.

La veritat es que costa mes governar be que malament.

Y dich aixó, perque voldria saber com se las compongué el Sr. Durán y Bledas devant dels seus com-

panys de ministeri, ab l'assumpto del ex-alcalde de Barcelona, Sr. Robert.

Perque, suposo que, com advocat, diria que en Robert tenfa rahó.

¿Y com á ministre? ¿També trepitjà la lley?

Es clá que sí.

Desgraciats els que, per ocupar un elevat lloc, han de violentar la seva conciencia.

D'aquests será el regne... del infern.

Per humorada, la del amo del Hotel Ambos Mundos.

Sabia que 'l dissapte passat aniran á embargarli l'establiment, perque es també dels qu'han tingut prou vergonya de no pagar, y va llogar una numerosa banda de cegos que las hi clavá sense parar desde les 10 del matí fins á las 4 de la tarde.

Volia que 'ls esbirros de 'n Villaverde es divertissin de debò.

Nossaltres, ó algun de nosaltres que tampoch ha pagat, que soch jo, penso ferho d'una altra manera.

Quan vinguin, els faré pendre xacolata.

El digne tinent d'arcalde, l'ilustrat metje D. Lluís Dolsa, presentá la dimissió del carrech seguidament de haberla presentada el Sr. Robert.

Felicitem de veras al Sr. Dolsa per son comportament tan digne.

Pero, no tindrà gayres imitadors, perque la decencia va molt cara.

Y la major part de concejals son uns perdis.

El Noticiero Universal brama com una fera des que molts industrials se li donan de baixa á causa de la seva asquerosa campanya contra 'ls gremis que en vā preten ara disculpar.

Ja ho diguerem la passada senmana y ho repetim avuy. Un catalá que continuhi suscrit al Noticiero, ni es bon catalá ni te dignitat.

Que 'l llegeixi el govern, qu'es qui 'l subvaciona.

Molts catalans s'estranyan de que 'l ministre de Gracia y Justicia no haigi presentat ja la dimissió.

A nosaltres no 'ns ve de nou, perque coneixém las cualitats y 'ls defectes del Sr. Durán y Bas.

Dimitirà, sí, tinguin aquesta seguretat nostres lectors, el dia que presenti al Consell el progete de reformas que te ficut al magí.

Y com que aquell dia els Consellers clavarán al tal progete un carpetasso de primera, aquell dia presentarà la dimissió ab caracter irrevocable.

Perque, home mes puntós que Don Manel, no pot trobarse.

Y repatani.

Pero, menos mal si aquestas repatanies tenen visos d'home formal.

Nostre hermano, el Sr. Sanz, es tan digne de ser lacayo d'en Villaverde, (que no te altra nota brillant en la seva fulla de serveys que aquella nit de Sant Daniel en que manà disparar contra 'ls estudiants madrilenys) com digne es de serho en *Alto-la-grapa*, (a) delegat d'*Hisenda*.

Mirin que entre en Sanz y en *Alto-la-grapa*, els catalans estém ben servits, gracias á Den.

Quim parell de pessas.

Ni fetas d'encarrech.

A Valencia, segons telegraifiaban al *Diario de Barcelona*, sols han pagat lo primer trimestre de la contribució, el 15 per cent dels industrials.

Si ho diu el Brusi, serà veritat, perque aquest pastetas de Diari no acostuma mai á donar notícias que poden fer mal al govern.

Ens alegrém de la notícia.

En una casa de Martorell, s'hi trovaren fa alguns dies, no molts, un magatzem d'armas.

La casa en qüestió, l'habitava un republicà dels valientes.

Y apesar de ser la cosa grave, no se 'n ha fet gayre soroll. ¿Per qué?

Els padrins de la víctima, á qui no desitjém cap mal, son el *Xich de las Barraquetas*, aquell que un dia arengaba á las masses republicanes y avuy está á partir un pinyó ab las autoritats locals y ab tots los que governan.

L'altre es el fill d'un celebre explotador del pobre trevallador y butxí de certs accionistas.
L'un, possa el gorrofrigi sota 'ls peus dels senyors feudals que avuy tiranisan al poble. Y l'altre, un cràpula de primera y estúpit hasta la quinta essència, pero rich y amich dels que manegan las cireras.
La víctima te segura la llibertat.
Y d'això ens n'alegrem.
Pero, sentim que tinga uns padrins tan dignes.

El Sr. Robert fou nombrat arcalde de Barcelona per la Regenta.
Y ha presentat la dimissió á... un ministre.

Y ¿com es això?
¡Ah! ja. Es que 'ls nombraments de la Regenta y... lo qu'he xafat avuy ab la sola de la sabata al passar pe 'l Hort d'en Fabà, tenen el mateix valor.

Un retrato despreciable:
Un home barba-mech, ambiciós y ab no escàs talent... segons per qué: Capás de tot per sobresurtir una mica. No poguen passar de concejal formant á las filas sagastinas, es tirá de cap en brassos del cinich sultán català *En Pantorilles I*, (á qui desitjém un bon cop de fals); pero no content de son nou amo y senyor, feu causa comú ab los dissidents d'en Cànoves capitanejats per l'avuy quefe del actual govern. Se feu amich del advocat de la casa Rostchil, mes tart ministre, sent nostre retratat llavoras, nombrat advocat en Barcelona de la casa juheua, gracias á la putinada en la qüestió del ferro carril de Fransa.

¿Lo coneixeu á n'aquest saltimbanquis? ¿No? Donchs es aquell que té un estomach capás de pahir una vara d'arcalde.

Y prou.

Aquí va una mostra, més eloquent encara, de la tranquilitat abrumadora ab que 'ls industrials barcelonins prenen l'assumpto dels embarecs:

Barcelona, 14 de Octubre de 1899.

«Señor Director del Diario del Comercio.

Presente.

Muy señor nuestro: Habiéndosenos notificado hoy el apremio del segundo grado, nos complacemos en invitar á usted al solemne acto del embargo de este establecimiento, no dudando se servirá honrarnos con su asistencia.

Aprovechan esta ocasión para reiterarse de usted afectisímos s. s. q. b. s. m.—*Hijos de Gerardo Bertrán*.

P. D.—En la imposibilidad de poderle fijar día y hora del acto se avisará telefónicamente.

Notas.—No es indispensable el traje de etiqueta.

No se invitará al «Ciero».

Habrá champagne Codorniu, servido con embudos privilegiados que fabrica la casa».

D'això s'en diu sal catalana.

Y fumas de la professó.

Que al govern li corre per dintre.

El president del Foment del Treball Nacional don Albert Russiñol, va dirigir al del Consell de Ministers un telegrama demandant si 'l govern estava decidit ó no á concedir á Catalunya el concert econòmic.

Y en Silvela, que sab be que en Rossiñol es una mitjania, y que no es capás de cap punt d'home, li contestà de la manera mes despectiva que podeu pensarvos.

Pero en Rossiñol s'ha quedat tant fresch com si tal cosa.

El ruisenor que no canta
algo tiene en la garganta.

Hi té una creu com una casa que li va regalar la Regenta.

Ja que 'l poble es tan imbécil y tan burro, parlant clà, no 'ns toca fer altre cosa, los que encare tenim sanch, que preparar la maleta, vendre 'ls mobles, si 'nhi han, y prompte emigrá d'Espanya antes que morí 'ns de fam.

¡Es molt trist deixar la patria quant un te mes de trenta anys...! ¡'s ha de morí d'anoransa si es espanyol com cal...

Pero avuy las circumstancies son un xich extravagants... y obligan vulgas no vulgas,

á empentren aquest treball; puig no podém aguantarlos aquest governs liberals.

¡Pobre Espanya, patria meva com te 'n vas á can Pistrats! Si tornaban aquells homes que varen ferre tan grant... sens dupte 'ns preguntarian irritats y tremolant... si 'ns han donat encantarias... si som espanyols de fanch...

¡Aixís nostra rassa invicta, aixís va degenerant...! Hem tornat uns fandilletas, uns cobarts y uns xarlatans...

¡Oh! poble ingrati y tanoca con has caigut al parany escoltant las melodías de las sectas liberals...

T'han robat la fe dels avis qu'era lo tresor mes grat, y avuy ets... un poble lliure... soberanament esclau.

Sense fe no hi ha entusiasme, tot es artificial... iper xo la desdonfiansa salta y balla entre 'ls mortals!

Y 'ls governs de avuy al dia volen complí los seus plans... Primé 's vengueren 'ls negres.... Ara 's volen vendre 'ls blanxs.

XAROP DE MAGRANA.

Desbarajuste

«Santa Teresa de Jesús, que no tenía un pelo de tonta, y que sufrió grandes contrariidades en la reforma del Carmelo, solía quejarse á menudo de las malas inteligencias; y, tanto á los confesores como á los Prelados, decía sin empacho la graciosa castellana: Yo creo que aquí todo el mal está en que no nos entendemos. ¿Sería que á la insigne monja le faltaron razones para explicarse?

Del mismo color tenemos nosotros una casaca. El Liberalismo es la gran herejía del siglo, y no hay ningún teólogo que lo niegue; pero ¿son herejes los liberales? El sentido común, dice que sí; mas no todos están conformes con el sentido común, y de aquí nacen las confusiones, el desbarajuste y las malas inteligencias.

Yo me paro frente á un edificio que se titula, por ejemplo, Cuartel de la Guardia civil, y digo: los que viven ahí dentro no son guardias, sino Hermanos de San Juan de Dios; ó al revés, al pasar por un convento de franciscanos, digo: los que moran allí no son frailes, sino soldados de Artillería. Este hombre (pensaré cualquiera) está loco. ¿Sí... pues más locos están los que reconocen al Liberalismo como herejía, y sin embargo no quieren que los liberales sean sectarios. Es lo mismo que si dijéramos: el Protestantismo es una rama separada de la Iglesia de Cristo; pero los protestantes, convencidos de su error, no están separados de la Iglesia católica. Los mahometanos y los judíos no hay dificultad en que sean buenos cristianos, sin dejar por eso sus condenadas sectas. ¿Puede darse mayor absurdo?

Hay hombres que huelen á cera y á incienso como cualquier sacratán, porque no hacen otra cosa que oír misas y sermones; velar al Santísimo noche y día, y cantar en el coro las horas canónicas, ocupando las sillas sacerdotales. Si ven á un Ministro de Dios en la vía pública, se quitan el sombrero y le piden la mano para besarla; en las corporaciones religiosas, son los directores que todo lo manejan á su capricho, y en cuanto á figurones para visitar los palacios de los Obispos, nadie les gana. Pues bien, hablad á estos hipócritas de algo que se relacione con el Tradicionalismo, y les veréis hechos una fiera que despiide por las aberuras de su santo cuerpo todo lo que tienen que despedir, porque son liberales de casta... ¿El triunfo de los tradicionistas con el planteamiento de la Unidad Católica y demás tradiciones del país? Todo menos eso; antes Pi Margall, primero Lucifer...

Y estos grandes bribonazos de la época son los que median, viven, triunfan y son respetados, atendidos y agasajados en todas partes. Y ¡cuidado que nadie les mire con prevención! ¡cuidado que se piense mal de sus intenciones! ¡cuidado que ningún obispo de levita les recrimine y lance sobre sus cabezas el rayo de la crítica! Son casi omnipoentes.

Y esta es otra de las muchísimas cosas que yo no entiendo: la dulzura y benignidad con que tratan ciertos católicos á los enemigos de la Religión, y la crudeza que gastan con los defensores de Cristo; con los que tienen comprometida su tranquilidad, salud, hacienda y vida desde que comenzaron á romper lanzas en el campo de las discusiones periodísticas.

La prensa liberal es un conjunto de blasfemias, errores, calumnias, enredos, asquerosidades y porquerías de todo género; más, ¿quién hace caso de semejantes menudencias? Muchos católicos, en vez de condenar esos papeluchos infames, aún les dan vida, no solo contribuyendo material y moralmente á su difusión, sino criticando á las publicaciones católicas por si pegan más ó menos fuerte.

A la prensa de Satanás todo le está permitido, y para ella

no hay ningún género de corrección; pero si un periódico tradicionalista se permite reproducir en sus columnas lo que todos saben de memoria porque son verdades de sentido común, por más que algunas parezcan mal sonantes... al punto se rasgan las vestiduras, se lanza un grito de horror! y se tacha duramente al articulista calificando sus afirmaciones de temerarias, etc., etc.; en fin, que no nos entendemos. El pecado más grande para ciertos hombres consiste hoy en ser uno tradicionalista y trabajar por el triunfo de nuestros ideales; ya está visto: hay católicos encumbrados que quisieran ver á los amantes de la tradición católica reducidos á polvo. ¡Dios que les perdone!

Y volvamos á Santa Teresa: ¿tú sigues creyendo que aquí todo el mal está en que no nos entendemos? Pues yo pienso de otra manera; soy más malicioso: aquí no nos entendemos, porque no se quiere que nos entendamos.

¡Oh Iglesia santa! Tú eres de origen divino; y, asistida por el Espíritu Santo, vives y vivirás eternamente á través de los siglos y á pesar de los pesares; quiero decir, á pesar de los malos católicos que ya te hubieran destruido si no fueras obra del Omnipotente. —MANUEL GASCÓ.

(De *España Cristiana*).

Trabucasso

Lo que DEYAN los republicans avants de la República: “El Código penal es una legislación absurda, es una legislación tiránica, que pesa sobre la prensa con peso incontrastable. Es necesario que para la prensa establezcáis el Jurado.” (Maissonave, 24 de Febr. 1870.)

Lo que FEYAN los republicans durant la República: “Los gobernadores civiles acordarán la suspensión de los periódicos que exciten la comisión de los delitos de que habla el art. 2º de la Ley de Orden Público, etc.” (El mateix Maissonave, min. de la Govern. de la Repùbl. en Desembr. de 1873).—“Advertidos por el gobernador civil para que no nos ocupáramos de asunto alguno que viniera en desprecio de la Empresa del ferrocarril del Noroeste, hemos acatado sus órdenes. Mas anteayer fué llamado por el Comandante general de la Provincia uno de nuestros redactores, advirtiéndole que el periódico no se ocupase en adelante de ningún asunto concerniente al ramo de Guerra, ni dirigiese ataque ni censura alguna al Gobierno, debiendo presentarse el periódico en sus oficinas antes de publicarlo.” (El Porvenir, de León, 21 Desembre 1873.)

CARTAS DE FORA

Igualada. Els días 6 y 7 del corrent celebraren sas primeres missas en nostra iglesia parroquial, els ilustrats fills d'aquesta, Rvnts. don Joseph Vich y don Jaume Valls y Pomés.

La iglesia estaba profusament iluminada y plena de distingida concurrencia. Apadrinaren al Rvnt. Joseph Vich, don Manel Coma Bellsolé y D. Josefa Bellsolé de Coma, de Vich; y á D. Jaume Valls y Pomés, D. Joseph Ferran Valls y D. Rafela Domènech de Montfort. L'un predicà en la missa del altre, demostrant els dos rellevants dots oratorios.

Siga l'enhorabona, insignes compatriots. —*El Correspon-*

Olesa de Montserrat. El Teatro principal de aquesta vila, llogat per un digne soci del Circol Tradicionalista, está á disposició del mentat circol que hi ha donat una serie de funcions moral-religiosas dels principals autors catòlics. El diumenge dia 8 hi posaren en escena l'aplaudit drama del Sr. Albanell *Las calsas de vellut* y la pessa titulada *L'article quinze* del mateix autor, sent molt ben interpretats pels senyors Llorenç Viñas, Joseph Rivas, Joan Dedit, Jaume Pascual, Jaume Rivas, Joan Carreras, Alfons Gunfaus, Ciprià Montserrat y Jaume Valls. No hi ha dupte que el poguer disposar lo dit centre del teatro, no cau gayre be á cert elements, basta que siguem carlins. Si aquests elements de que parlo fossen gent de pa sacat ab oli, menos mal, pero lo bonich es que son dels que 's diuhen catòlichs no polítichs. ¡Com serán aquesta gent que 's molesta la política catòlica! —*Taliscar.*

Sant Hipòlit de Voltregà. Desque 's celebraà aquell Triduo en desagraví de las bestiesas é insults del meeting de la gent de pel, que res de nou ha passat en aquest poble, si descontem aquella fulla del ximple de Molins de Rey, ó Sant Feliu de Llobregat... ó Sant Boy, qu'es ahont deuria viure aquell mestre pastanaga. La Joventut Catòlica está cada dia mes animada, y prome li daré noticia de la funció dramàtica que s'està ensajant. —*Baxafaja.*

Almanach

Avants del 10 de Novembre hem de tenir tots los treballs que per insertarlos en ell ens envihin nostres col·laboradors. Els preguém que aquells treballs siguin relativament curts y, en lo possible, humorístichs ó intencionats. *Intelligenti pauca.*

Establishment Tipogràfic, Casanova, 13; Barcelona.